

Kapittel 13 RussBuss

Villi hang over rekka igjen og betraktet alt og alle som kom ombord. Det var ikke særlig folksomt disse dager da det var litt utenom sesongene. Derfor var det litt besynderlig å se at en særdeles luksuriøs russebuss sneglet seg fremad mellom alle lastebilene. Den var virkelig godt dekorert, som om den kom direkte fra et internasjonalt markedsshow. Den var mørkerød, og ikke tydelig rød, som all annen rød russ farger sitt. På taket, som knapt noen andre kunne se, sto det med tydelige bokstaver, RussBuss. Villi fikk minner til noen videoer på internettet om BangBus, men prøvde å slå det fra seg. Han snudde og tenkte på å finne en god plass ved det akterut panoramavindu. Den vakre utsikt når man forlot Oslo ga jo alltid en behagelig sinnsro. Men nei, det ville neppe gi den sinnsro denne gang.

Igjen kikket Villi der borte, henover rekka. Det var ikke godt å se, men var det ikke Peter som også fulgte med bilene. Det var over en uke siden de traff hverandre sist, - og det under de særlige omstendigheter i Østersjøen. De hadde mange ting utestående, - ikke minst Villis egen bevisstløse retur til denne fergen. Det hadde gått en hel uke før de snakket, - selv om de hadde passert hverandre flere ganger. Villi var fremdeles gjest og Peter var fremdeles tjener. Men allikevel, - de hadde langt mere til felles nå, - særlig etter den avstikker via Østersjøen. Han gjorde ikke en beslutning engang. Spontant gikk han over til Peter og hang over rekka så som han.

Hei, kremtet Villi mens de begge kikket fremover. Hei, mumlet Peter etter et minutt tid. Villi prøvde å finne en annen vinkel, - et annet tema for å åpne en samtale. Hva ser du på? Den der, svarte Peter og pekte med hånden på den mørkerøde, nesten svarte, buss. Det for tanker gjennom Villi sitt hode om møtet med de to hippie pikene. Hva er de der? Er de noe slags politi? Peter kniste. Hvis man kan kalle dem det, - så kanskje. Peter snudde seg til Villi og han møtte blikket. Jeg stoler på deg. Du vet, - den samtale vi hadde og de hendelser deretter. Har vi fremdeles en avtale? Villi nikket tydelig.

Peter trakk på det. Helt ærlig, - du som tviler på at det virkelig finnes noe funksjonelt rettsapparat, noe legal rettferdighet, eller noe støtteapparat for alle umyndiggjorte. Vel, fortsatte han, - så finnes det heller ikke for mindreårige, - de der under 18 år. Aldersgrensen for sex er mindre enn for alkohol og sigaretter. Det sies aldri om hvorvidt det var salg av tjenester under press. Peter kikket ned og var tydelig opprørt. Villi lot tiden hele en stund før han sa. Du har all min empati. Men, altså, allikevel blir jeg veldig nysgjerrig. Hva har det med den sorte 'RussBuss' å gjøre? Peter samlet seg, kikket i hans øyne med et bevisst blikk og sa, - absolutt alt.

De kikket begge utover rekka mens minuttene gikk. Ok, sa Peter. Alt er ikke alt. Men allikevel, det er alt for en ungdom imellom kriminell lavalder og myndighet, - imellom 15 og 18 år. Villi ble forundret over Peters klare refleksjoner. Hvor har du det fra? Jeg mener dine dype tanker. Erfaring, svarte Peter. Du husker kanskje at jeg fortalte noe om min fortid i gymnasiet. Vel, jeg ble fortalt ting og erfarte ting som ganske enkelt var som en nær slektning advarte meg imot. Peter møtte Villi sitt blikk. De der. De der, - der nede. De har en klar misjon - og den er ikke god. Mange gode mindreårige vil bli ødelagt for livet i kveld. Villi sitt blitt våknet opp som i sjokk. Gutten visste antagelig mere enn han våget å si. Men det var viktig. Han husket deres underforståtte avtale, - og Villi ville gjerne hjelpe.

De kikket fremdeles en lang tid over rekka. Villi sine tanker for igjennom minnene. Det var tydeligvis noe traumatisk Peter var i ferd med å gjenoppleve med denne RussBuss. Han kremtet før han sa. Peter, - uansett hva det handler om, så står jeg ved vår forståelse om å støtte hverandre uansett hva. Peter nølte litt, men så på han igjen. Villi la til, jeg vet ikke hva det egentlig handler om, men har noen anelser. Uansett, jeg vil prøve å finne ut av hvordan det kan falle ut til det beste. Er vi

fremdeles enige? Peter rakte ut hånden og Villi tok den imot. Det sakte nikk og det såre øyne var så oppriktige at Villi så det som en misjon for kvelden.

Hør her, sa Villi omsider. Jeg har ikke din erfaring, men jeg har erfaringer som kanskje er tilsvarende. Han trakk pusten dypt. Du husker kanskje det møtet jeg hadde med en viss speiderleder på båten for en tid tilbake. Peter husket så vidt hans møte som endte ut i en karaoke duell. Det var noe merkelig med hele begivenheten og ikke minst den versjon av sanger den andre part sang. Fortell, sa Peter.

Vel, det er en lang historie og mange ting bygger på anelser. Anelser som bekreftet mistanker. Ok, sa han etter en pause. Vi var mindreårige, godt under legal alder for det meste. Med ettertanke, så var det noen eldre ungdommer som tydeligvis var satt til å endre speideren til det motsatte av alt hva organisasjonen står for. Steg for steg, ble møter og turer til at vi brøt alle speiderens idealer og endte ut i fyll og porno. Smått om sen ble gode venner splittet og selv ble jeg adskilt. Jeg var visst ikke helt det rette potensial til å gå videre. Det endte med at jeg simpelthen ble asosial, med en viss moral intakt. Villi trakk pusten. Den der speiderleder på båten forleden, vekket mange gamle dårlige minner og bekreftet ganske så tydelig hva det hele handlet om.

Peter sukket tungt. Han kikket fremdeles over rekka da han fortalte. Det er visst noe av det samme, - bare i senere alder og langt mere vidtgående. Han kikket på Villi. Vi er jo alle frustrerte og søkende i den alder. Det vet vi ikke så godt når vi er midt i det og er lette bytter for velredigerte arrangementer. Villi la til, velredigert av dem som er langt mere erfarne, ikke sant? Peter nikket, antagelig. En tanke slo Villi. tror du det kan være to faser i en lengere prosess av rekrutering? Rekrutering til hva? Dette var et vanskelig spørsmål med et åpenbart svar. Et svar som helst ikke bør uttales. Peter kunne ende opp i tilsvarende situasjon som han selv. Nei, jeg vet ikke helt, repliserte Villi. Det hele virker bare mere enn tilfeldig. Men fortell meg om det du tenker om den der RussBuss og deres tur-retur til København.

Peter kikket på sin dirrende mobiltelefon. Pliktene kaller, sa han og ga Villi et anerkjennende nikk. Ta vare på deg selv, repliserte Villi. Han kikket igjen utover rekka og tenkte, - særlig denne helg. Han sukket tungt for seg selv. Hvis ting henger sammen som samtalen antyder, så skal jeg selv også være ekstra på vakt. Peter og jeg har visst noe av det samme problem. Han hadde egentlig ikke tenkt å drikke før maten, men nå føltes et behov for å roe ned tankene igjen med følelsen av å være 'komfortabelt nummen'. Men allikevel, tenkte han for seg selv, hodet bør være klart, - om ikke for egen del, så i det minste for sin makker Peter. Villi humret for seg selv. Ser jeg han virkelig som en makker, - tross alt? Hum.

Det var ingen tvil om at russen hadde inntatt båten denne gang. Det var skikkelakke, russeluer og drikking på alle bauger og kanter. De fleste handlet i taxfree og drakk på lugarer, i smug ved serveringssteder eller simpelthen i korridorene og hvorsomhelst ellers. Det var ikke lett for Villi å begrense konsumet til den ene lille lommelerke når han først hadde startet igjen. Det ble til at han satte seg ved baren ved danselokalet i akterdekket. Nåh, sa bartenderen smilende. Husk nå at du selv var ungdom en gang. Kanskje du var russ også? Villi nikket. Ja, så kunne de der godt ha vært deg selv. Dette er godt for din forretning, ikke sant? Det er derfor du er så lystig? Ja, det er ikke jeg som skal skure skipet etterpå. De rangler bare hit og leker konger for en dag på studielånet. Hva kan jeg si? Jeg kan da ikke nekte servering? Dessuten, min lønn er bestemt av omsetningen. Det er derfor jeg er så hyggelig mot deg, sa han med et sarkastisk smil.

Nei er vi blandet med en pensjonistgruppe også, spurte en stemme på nabokrakken. Villi ignorerte kommentaren først, men ante at de ville mase til han sprakk. Nei, jeg reiser alene i fred og ro. La han da være i fred, sa en pike i russedrakt. Villi kikket for å se hvor sympatien kom fra. Han stusset og

kikket så over til bartenderen med et kritisk blikk. Hun har ikke kjøpt noe, hvisket han tilbake. Men hun er da tydelig for ung og beruset. Bartenderen trakk på skuldrene og serverte en annen russ. Villi var forundret og kikket rundt. Der på hjørnet så han Peter som vinket ivrig på ham. Villi gikk straks derover. Han var så opprørt som profesjonaliteten tillot. Jeg må be deg om en tjeneste sa han med bristende stemme. Selvfølgelig, vil jeg det. Hva er tjenesten. Kom så med det. Pass på den lille piken. Villi kikket bort rådvill. Det kunne da ikke være en eller annen russespøk de ville få han med på. Det der pikebarnet?

Peter kikket ned og hadde problemer med stemmen. Den pike du snakket med er min lillesøster, Elisa. Villi sitt ansikt falt. Er det sant? Peter nikket og kikket ned. Hun er 15 år. Ikke spør om hvordan de klarte å smugle henne inn. Det kan jeg virkelig ikke. Hør her, sa Peter og så alvorlig på Villi. Det er noe med de samme veier som den bagen til hippie pikene tok. Den bag som aldri forlot båten. Nå ble Villi synlig forvirret. Jeg lover, sa Peter, å fortelle deg hele den historien, bare du ser til at de ikke utnytter min lillesøster. Han skyndet seg med å tilføye at historien kanskje var en nøkkel til hans egne problemer. Peter, sa Villi, jeg ville selvfølgelig hjulpet dere uansett. Men, la han til. Jeg har ingen myndighet over henne og andre kan misforstå min interesse. Ja, jeg vet mumlet Peter oppgitt. Hun hører ikke på meg heller. Tenåringspiker - vet du. Ute etter popularitet, status og opplevelser, - i villfarelsen om at noe er gratis.

Peter forsvant igjen til sine plikter. Villi kikket seg rundt og så Elisa sitte ved et bord sammen med flere russ. Hun ble tydelig skjenket, men synes også å være litt tilbakeholden. Det var fremdeles tidlig og enda ikke tiden da passasjerene mistet alle sine hemninger overbord. Igjen deiset det ned et par russ på nabokrakkene. De var tilsynelatende høflige og bød på en skål. Så, hva gjør en eldre herre her i baren så tidlig på aftenen? På utkikk kanskje? Normalt ville Villi ha slått ned indikasjonen med en bumerang replikk. Men denne gang tok han ansvar for sitt løfte og heller så det som en mulighet for hva de nettopp kom for. En dialog med skjulte motiv. For en ting var sikkert, de var overhode ikke interessert i han som person eller hans vennskap. Ja, he, he, repliserte han. det er en deilig utsikt akterut. Han skulte øyensynlig på en forbipasserende russepике. Skål den herre, for den gode smak. Hva så, er du til eldre eller yngre årganger k-viner? Villi tok hintet. Jo yngre jo bedre. Beaujolais, vet dere. Skål den herre, inviterte russene.

Møtet med gutten ga anledning til å kikke over til Elisa i ny og ne. De spurte interessert i hva han drev med. Egentlig sa ikke Villi noe galt når han fortalte at han reiset ofte tur-retur i embetets interesse og hadde all forpleining dekket. Deres misforståelser fra hintene fungerte. Det var et konsept han dessverre var blitt alt for kjent med. Nåh, sa en russ, er det så rød, blond eller hva? Blond Beaujolais, jo yngre jo bedre, svarte Villi og bestilte to paraply-drinks til guttene. Skål for det, sa guttene henrykt. Du har en virkelig god smak for de edle varer. Som nok kan tilfredsstilles, la russen til.

En russ så at Villi kikket på den annens russelue og dets knuter. De knutene er ikke helt som de var før i tiden, vil jeg tro. Hva betyr de? Er du sikker på at du vil vite? Villi nikket. Det er omtrent 100 nå, så det er et omfattende tema. Villi sperret opp øynene. 100? I min tid var det knapt 10. Selv fikk jeg den øl-kork og knute på tråden. Ja, klassisk, repliserte russen til en slurk. Noe mere sofistikerter er sheriffstjernen, champagnekorken og smokken. Den andre humret, for å ikke snakke om en militær tøybit, avklippet dusk, ballong, tampong, lekebrannbil og seigmann. Guttene skrattet som om de hadde overgått hverandre i groviser. Men vet du, sa den ene til Villi. Om noen prøver å kysse deg i kveld så er det bare for å få et kamferdrops i luen.

Etter en lengere stille stund, lente den ene seg over til den andre og hvisket høyt. Tror du jeg klarer å få en ballong eller smokk på turen. Den andre trakk på skuldrene. Så nikket han over til deres bord. Åh, jeg har så lyst på både ballong og smokk sukket han. Villi ante godt hva de russeknuter indikerte. Guttene hadde drukket sine drinks og hadde mistet interessen for Villi. Så hyggesnakken var visst over da de høflig unnskyldte seg og gikk over til Elisas bord igjen. Villi satt tilbake med sin drink og håpet at det ikke ville gå helt galt i natt.

Etter en god stund merket Villi at Elisa og en gutt sto ved siden av han og gransket menyen. Er det dine spanderbukser, spurte hun med et forførende smil. Hun nikket ned mot hans bukser. Vel, det kan man kanskje si. Spanderer du? Han betraktet henne, holdt hånden frem og sa, Villi. Hun tok hans hånd og sa, Elisa. Elisa, Elisa, mumlet han. Det gir meg minner om den gang jeg delte en Beaujolais i Paris. Kjærlighetens hovedstad. Villi sukket. Nåh, så kanskje du spanderer? Han så på henne og møtte blikket. Er ikke du litt for ung? Hun trakk på skuldrene. Vet du, sa Villi, de laver de beste drinks her, - selv uten alkohol. Han vinket på kelneren og ba han lave den beste alkoholfrie drink. Elisa så forundret på han men ble henrykt over serveringen. Den var overdådig og smakte virkelig godt. Russegutten vekslet noen spørrende og besvarende blick med Elisa. Så forsvant han tilbake til bordet.

Peter gikk fra et ærend til det andre, da en kjent stemme ropte; Peter, er det virkelig deg? Han stivnet ved gjenkjennelsen av stemmen og snudde seg. Der sto hun, ungdomskjærligheten, **Trine**. Hun hadde full russedrakt på. Det var tydelig at hun ville fullføre gymnasiet. Hennes blomstrende glede over gjensynet fikk han til å tenke at hun kanskje ikke var så avvisende som han følte den gang i skolen. Så godt å se deg, hvisket hun med sine armer slynget om hans skuldre. Peter var forvirret. Hun hadde da bryskt avvist ham den gang. Hvorfor i all verden opptrer hun så intimt. Hun klemte han hardt. Etter hvert kom de gamle følelser tilbake og han klemte henne også. Etter å ha stått lengere enn tjenesten tillater, så slapp han grepet og skubbet henne til øyekontaktens avstand. Han kremtet. Jeg er forvirret. Hun la hodet på skakke som i et spørsmål. Du gjorde det slutt, ikke sant? Temmelig brutalt, vil jeg si.

Trine gispet med vide øyne. Hva snakker du om? Jeg hørte ikke mere fra deg. Du bare forsvant. Tydeligvis fant du jobb på denne båten og synes det var bedre. Peter begynte å fatte at det var en misforståelse. Jeg, ... du, ... stotret han. Ja jeg forsvant, fordi du forsvant. Trine gransket hans øyne. De viste ingen løgn, men forvirring og fortvilelse. Reddet av klokken, er et ordtak, som Peter misbrukte i frustrasjonen. Han pekte på klokken og sa, jeg har dessverre forpliktelser. Vel, vi har visst noe å snakke om. Det vil jeg så gjerne. Min vakt slutter omkring midnatt. Kan vi møtes? Trine var vel så forvirret. Men hennes følelser og intuisjon tok styring. Ja, jeg vil gjerne treffe deg og snakke ut. Det er visst noen uklarheter, la hun til. Og du, sa Peter før han gikk. Ikke la det der hypede russestyre lokke deg til noe dumt. Lover du? Det kan jeg i hvert fall love, svarte hun med en gjenvunnen tillitt.

Peter brukte enhver anledning til å se til Trine. Snakket hun sant? Var det hele en misforståelse? Kunne det nye møte utvikle seg til å bli noe? Han slo alle sine spekulasjoner til side og jobbet profesjonelt. Trine hadde også et øye med Peter. Snakket han sant? Var det hele en misforståelse? Kunne det nye møtet utvikle seg til å bli noe? Hun slo alle sine spekulasjoner til side og fortsatte russefesten. Både Peter og Trine var godt klar over at festene i båtens lokaler kunne godt gå langt over grenser og ende ut i begredelige situasjoner. Og, - kan du forresten gjøre meg en liten tjeneste i aften, spurte Peter. Bare se etter min lillesøster, la han bedende til. Din lillesøster, hvem er det? Elisa. Trines ansikt så ut som et utkast til Skriket. Din lillesøster, stotret Trine. Hun hastet av sted. Peter sto tilbake i en frustrerende følelse av engstelighet og forsikring. Han kunne ikke forsømme sine plikter og være barnevakt mere. Så hardt det enn synes å slippe sitt overbeskyttende tak, - så må foreldre føle det langt verre, - selv ovenfor ham selv, tenkte Peter.

Villi fulgte diskret etter da Elisa og de to russeguttene sjanglet ut av dansebaren. Hun lot seg tydelig sjarmere av alle deres innøvde sjekketriks. Noen hentydende vitser, noen komplimenter og lette berøringer, så faller mange pladask, - særlig med noen drinks innabords. Merkelig, tenkte Villi, jeg var da sikker på at den ene gutten la merke til at jeg fulgte etter. Men allikevel, synes han ikke å reagere eller si noe til noen. Villi så de tok heisen. Den stoppet på nederste dekk. Dette blir vanskelig, tenkte Villi mens den neste heisen sank ned til samme dekk. Jeg har ingen ide om hvor de gikk. Det å vandre rundt i korridorene, fulle av fulle russ, vil omsider vekke mistanke. Hvordan vil de reagere. Han så for seg særdeles ubehagelige scener som tatt ut fra Clockwork Orange.

Villi var i ferd med å gi opp. Hans søken var forgjeves. De grove slengkommentarene vakte oppsikt og han kunne ikke vandre diskret mere. Noe forundret var han allikevel over russens higen etter nye russeknuter. Det virket nesten som om de 100 røde hadde flere mørkere varianter. Så som fargen til den RussBuss. Villi kunne nesten ikke tilgi seg selv da han satte retningen mot heisen igjen. Hva ville skje med Elise og hva ville Peter si. Kunne han noensinne tilgis for hva som garantert ville skje med lillesøsteren?

Ved heisen var det voldsomme tumult. En russepике slo hardt og sparket to russe gutter. En liten russepике satt på dekket og stotret noen gråtkvalte ord. Villi ilte til. Han ble gledelig deprimert over å se at piken på gulvet var Elise. Villi visste ikke hvem Trine var men forsto at hun var Elises redning i situasjonen. Ta denne, sa Villi til Trine og ga henne sin lugarnøkkel. Her er dere trygge til Elises bror kommer. Peter, spurte Trine overasket. Peter, ja, sa Villi og tok opp kampen mot russeren mens pikene forsvant til øverste dekk med heisen. Det siste Villi husket var et lyskespark han ikke hadde kjent maken til siden ungdommen.

Du har ikke forandret deg mye, var de første ord Villi kunne oppfatte. Han hadde fremdeles smerter i skrittet. Her, sa mannen som satt i den andre underkøyen i den lille 4-manns lugaren. Villi tok imot lommelerken og helte en stor slurk i seg. Behøver du noe for lillemann også, spurte mannen og nikket mot Villi sitt skritt. Du vet, til syvende og sist, gjør de hva som helst for de uoffisielle knutene. Villi så spørrende på mannen. Det var noe kjent med ansiktet, uttrykkene og situasjonen. Alltid beredt, sa han sarkastisk og hilste mot pannen med to fingre. Otto, utbrøt Villi. Nåh, så har visst ikke jeg heller forandret meg så mye det siste halve århundre. Villi var målløs mens alle minner, forargelser og vrede for igjennom hodet. Jeg ser du er sint, - men tro meg. Du blir ikke funnet igjen hvis du så mye som gir meg et lyskespark.

Otto smilte overlegent. Villi visste han var overlegen. Den gang i ungdommen, forsto ingen hvorfor han ble kaldt Otto-mann. Nå ante Villi grunnen. Hvis det hele hang sammen som han antydte til Peter, så sitter han ansikt til ansikt med en overstatlig organisasjon. Den type som rekrutterer embetsfolk for alskens hemmelige tjenester, - lysskye tjenester av alle slag. MICE, sa Otto. Vet du hva det står for? Villi, reflekterte over deres menneskesyn, men kommenterte ikke. Money, Ideologi, Corruption og Extortion, - eller med andre ord; penger, ideologi, korrupsjon og utpresning. Kort sagt, noen små stakkars mus. Otto gransket Villis blick mens ordene sank inn.

MICE er de fire ting som enhver person kan konverteres fra frie borgere til lydige folk. Vel, jeg må innrømme, sa Otto, at mange er så fastlåste i sine borgerlige illusjoner at de ikke konverteres til mice uten for store omkostninger. Men vet du, det er en simpel løsning, utstrålte Otto. De får kjæresten, koner og barn. Så hvorfor velge den harde veien, når den enkle veien går gjennom ektefeller og barn. Ja, sa han og kikket ned litt skammelig. Vi må bare anse at embetskvinner er likestilt med embedtsmenn nå for dagen. Men, han løftet et strålende ansikt igjen. De er så mye enklere å konvertere til mice.

Se her triumferte Otto. Han koblet en monitor til sin mobiltelefon. Skjermen viste 12 mindre tv overføringer. Det så ut til å være casting scener i forskjellige stadier. Kan du gjenkjenne noen av dem, spurte Otto. Faktisk, Villi kunne godt gjenkjenne noen av russepikene og guttene. Selvfølgelig er noen arrangementer mislykkede. Men, sa Otto og strålte igjen. Så prøver vi bare igjen, en annen gang, i anden omstendighet og med andre mice. Hele poenget er, sa han. absolutt alle gjør noe seksuelt en gang. Det handler bare om å utnytte den situasjon til noe profitabelt. Så som et overbevisende argument, forhandlingskort eller ytterligere tjenester. Otto ga seg selv en kunstpause før han konkluderte, ingen – absolutt ingen, - vil ha sine barns første seksuelle erfaringer eksponert på internettet.

Jeg forstår deg ikke, sa Villi. Hvorfor gjør du dette? Hvorfor forteller du det til meg? Otto senket hode tankefullt. Et godt spørsmål, faktisk. Hvorfor spiser man? Hvorfor se fotball? Han kikket opp. Hvorfor er du her? Åh, ja, det lyskesparket. Men vær trygg. På et tidspunkt har vi både Peter, Trine og Elise som mice. Så de skal nok få fred i natt. Men tilbake til spørsmålet. Hvorfor gjør jeg dette? Svaret er så enkelt som spørsmålet. Derfor. Villi himlet med øynene. Det er ærlig talt det minst intelligente svar jeg har hørt. Nettopp, repliserte Otto. Det har intet med intelligens å gjøre. Det har med lyst. Du vet da så inderlig godt selv at lysten kan overstyre både fornuft og moral, - ikke sant? Vel, nettopp derfor. Vi gjør det fordi vi kan, vil og må det. Hva i all verden er så vanskelig å forstå? Villi kunne ikke svare. Han var i sjokkartet erkjennelse at drifter kunne regjere fornufter. Gå nå, sa Otto omsider. Noen videoopptak var blitt mere grove enn noe han hadde sett på internettet. Otto ville nyte det i fred.

Villi tuslet nedover korridoren. Ingen forstyrret han. det var umulig å unngå å se at i noen lugarer var festen tatt over for deltagernes normale moral. Han sukket mens heisen plinget for sin ankomst. Hvor skulle han så gå. Han ville ikke forstyrre, men han kunne ikke la vær med å trekke til sin egen kabin for å sjekke hvordan det gikk med pikene.

Villi banket forsiktig på sin egen lugardør. Den åpnet seg omsider. Så møtte han Peters ansikt. Tårene strømmet mens han hulket over Villi sine skuldre. Takk, var det eneste ordet han klarte å si. Villi ble trukket inn. Der satt Trine i en stol og Elise sov i sengen. Hva, - prøvde Villi å spørre. Hun fikk i seg noe av det der fra den bag, - du vet, antydet Peter. Villi nikkete sakte i forståelse. Jeg vet, sa Peter. Jeg skal nok fortelle resten om bagen. Bare ikke nå. Peter kremtet. Jeg vet det er mye å be om. Men kan vi være her i natt. Vi tre mener jeg. Villi forsto at han var ute av ligningen. Selvfølgelig, svarte han. Jeg måtte bare forsikre meg om situasjonen for å få litt sjelefred. Nå som jeg vet, så ok, rommet er deres i natt. Han nikkete sakte igjen. Så gikk han ut av lugaren uten flere kommentarer.

Festene ble villere og villere på båten. Tidligere ville kanskje Villi ha latt seg underholde og kanskje blitt med på noe av festlighetene. Kanskje endte han ut i en dans med en ung fristerinne. Bare for å vekke noen ungdoms minner eller fantasier. Men nå, etter Otto sine avsløringer, ville han bare bort fra det hele.

Villi fant noe godt vintertøy og en hel flaske godt drikke. Så gikk han ut på dekk. Han travet rundt på flere nivåer fra styrbord til babord. Til sist fant han akkurat den han ville. Villi løsnet presenningen på en livbåt og krøp under den. Han la seg ned på dekket. Det var så deilig stille. Villi tok flere store slurker og reflekterte over kveldens hendelser. Han nikkete for seg selv. Ja, det gikk ikke så galt som han fryktet. Var det noe mellom den der Trine og Peter? Nepe. Med noe god drikke, bølgeskvulp og dårlig underlag, sovnet Villi omsider igjen.